

**LIETUVOS BANKO
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X. X. IR AB SEB BANKO GINČO NAGRINĖJIMO**

2025-12-29 Nr. 429-319
Vilnius

Lietuvos bankas gavo X. X. (toliau – pareiškėja) prašymą išnagrinėti tarp jos ir *AB SEB banko* (toliau – bankas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

Pareiškėja ir bankas yra sudarę mokėjimo paslaugų teikimo sutartis, kurių pagrindu pareiškėjai buvo atidaryta banko sąskaita Nr. [*duomenys neskelbiami*] (toliau – Sąskaita) ir teikiamos kitos mokėjimo paslaugos.

2025 m. gegužės 28 d. 3 val. 15 min. 5 sek. iš Sąskaitos į Y. Y. (toliau – Gavėjas) mokėjimo sąskaitą Nr. [*duomenys neskelbiami*] finansų įstaigoje *Cardpay Ltd* buvo įvykdytas 2 900 Eur momentinis¹ mokėjimas (toliau – Ginčijamas mokėjimas), kuris buvo inicijuotas ir patvirtintas pareiškėjos mobiliojo parašo PIN2 kodu 2025 m. gegužės 27 d. 21 val. 11 min. 59 sek.

2025 m. birželio 13 d. 14 val. 9 min. bankui telefonu susisiekus su pareiškėja dėl įvykdyto Ginčijamo mokėjimo, pareiškėja nurodė apie Ginčijamą mokėjimą nieko nežinojusi ir pati jo neatlikusi.

Bendraudama su banku detalesnės informacijos apie trečiųjų asmenų pareiškėjos atžvilgiu galimai atliktų sukčiavimo veiksmų aplinkybes pareiškėja bankui nepateikė, tačiau reikalavo banko grąžinti (atlyginti) jai Ginčijamo mokėjimo sumą.

Bankui atsisakius grąžinti (atlyginti) jai Ginčijamo mokėjimo sumą, pareiškėja kreipėsi į Lietuvos banką. Pareiškėja teigė, kad Ginčijamo mokėjimo ji neinicijavo ir jo sąmoningai savo valia nepatvirtino, taip pat nurodė niekam neatskleidusi prisijungimo prie savo asmeninės interneto banko paskyros banke (toliau – Paskyra) duomenų ar jokios kitos su šiais duomenimis susijusios informacijos. Pareiškėjos vertinimu, bankas, kaip mokėjimo paslaugų teikėjas, netinkamai vykdė jam teisės aktuose nustatytas pareigas ir nesiėmė reikiamų sukčiavimo prevencijos priemonių, kurios būtų užtikrinusios pareiškėjos ir jos banke laikomų lėšų apsaugą nuo trečiųjų asmenų neteisėtų veiksmų bei užkirtusios kelią Ginčijamam mokėjimui įvykti, todėl privalo grąžinti (atlyginti) pareiškėjai Ginčijamo mokėjimo sumą.

Atsiliepime bankas nurodė nesutinkantis su pareiškėjos reikalavimu ir prašė jį atmesti. Bankas teigė, kad Ginčijamas mokėjimas buvo inicijuotas, autorizuotas, priimtas vykdyti ir įvykdytas šalių sutartomis sąlygomis, todėl pareigos grąžinti pareiškėjai šio mokėjimo sumos bankas neturi.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių (toliau – Taisyklės) 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Nagrinėdamas vartojimo ginčą, Lietuvos bankas neatlieka Lietuvos Respublikos Lietuvos banko įstatymo 42¹ straipsnyje reglamentuotų patikrinimų faktinėms aplinkybėms dėl Lietuvos banko kompetencijai priskirtų teisės aktų

¹ Momentinis mokėjimas – lėšų iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos gauto mokėjimo nurodymo pagrindu pervedimas, kuris bet kurią dieną ir bet kuriuo metu įvykdomas nedelsiant (Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatymo 2 straipsnio 40¹ dalis).

reikalavimų laikymosi ir (arba) vartotojo įtariamo galimo šių reikalavimų pažeidimo nustatyti ir įvertinti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka ginčo šalių pateiktų įrodymų vertinimą ir jo pagrindu priima sprendimą.

Šalių ginčas kilo dėl banko atsisakymo grąžinti pareiškėjai Ginčijamo mokėjimo sumą (2 900 Eur) pagrįstumo.

Ginčo šalis sieja sutartiniai mokėjimo paslaugų teikimo santykiai. Mokėjimo paslaugų teikėjų veiklą, mokėjimo paslaugų teikimą, mokėjimo operacijų autorizavimą ir vykdymą, mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teises ir pareigas, susijusias su mokėjimo paslaugomis, kai mokėjimo paslaugų teikimas yra verslas, reglamentuoja Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatymas.

Siekiant išspręsti šalių ginčą ir pasisakyti dėl pareiškėjos reikalavimo bankui pagrįstumo, Lietuvos banko vertinimu, būtina nustatyti, ar bankas turėjo (turi) pareigą grąžinti pareiškėjai Ginčijamo mokėjimo sumą.

Vadovaujantis Mokėjimų įstatymo 43 straipsnio 3 dalimi, kai įvykdytos visos mokėtojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo mokėjimo paslaugų teikimo sutartyje nustatytos sąlygos, mokėtojo sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas negali atsisakyti įvykdyti mokėjimo nurodymo vykdyti mokėjimo operaciją, nesvarbu, ar mokėjimo nurodymas inicijuotas mokėtojo, įskaitant inicijavimą per mokėjimo inicijavimo paslaugos teikėją, gavėjo ar per gavėją, išskyrus atvejus, kai tai draudžia kiti teisės aktai.

Mokėjimų įstatymo 42 straipsnio 2 dalis nustato galimybę mokėjimo paslaugų vartotojui ir mokėjimo paslaugų teikėjui susitarti, kad mokėjimo paslaugų teikėjui pateiktas mokėjimo nurodymas būtų pradėtas vykdyti ir (arba) įvykdytas vėlesne, negu mokėjimo nurodymas gautas, data (pvz., kitą dieną, po kelių dienų ar pan.).

Remiantis bylos duomenimis, Ginčijamo mokėjimo inicijavimas ir autorizavimas pagal bendruosius išorinius požymius atitiko ginčo šalių iš anksto sutartą pareiškėjos sutikimo vykdyti mokėjimo operaciją davimo formą ir tvarką, t. y. Ginčijamas mokėjimas buvo inicijuotas per Paskyrą, prie kurios prisijungta 2025 m. gegužės 27 d. 21 val. 10 min. 48 sek., panaudojus tuos duomenis, kurie turėjo būti žinomi tik pačiai pareiškėjai².

Duomenų, kurie leistų nustatyti, kam (pareiškėjai ar kitam asmeniui) priklausė ir (arba) kieno (pareiškėjos ar kito asmens) žinioje buvo įrenginys, iš kurio 2025 m. gegužės 27 d. 21 val. 10 min. 48 sek. prisijungta prie Paskyros, byloje neturima.

Imperatyvaus draudimo jungtis prie Paskyros iš kitų, negu pareiškėja įprastai šalių sutartinių santykių metu naudojo, įrenginių, per Paskyrą inicijuoti ir (arba) atlikti mokėjimo operacijas Gavėjui nei ginčo šalių sudarytos sutartys, nei teisės aktai pareiškėjai nenumatė.

Duomenų, jog nagrinėjamam ginčui aktualiu laikotarpiu į banko vidaus sistemas būtų įsilaužta ir (arba) jos būtų buvusios paveiktos kokių nors techninių trikdžių, dėl kurių prisijungimo prie Paskyros ir (ar) kiti pareiškėjos duomenys dėl nuo banko priklausančių aplinkybių būtų galėję tapti žinomi ar kitaip prieinami tretiesiems asmenims, taip pat nenustatyta. Vadinas, jei pirmiau nurodytais duomenimis pasinaudojo ir 2025 m. gegužės 27 d. 21 val. 10 min. 48 sek. prie Paskyros prisijungė ne pati pareiškėja, o tretieji asmenys, šiuos duomenis tretieji asmenys turėjo gauti kitais, negu prieš tai aptarti, būdais.

Svarbu pažymėti ir tai, kad nagrinėjamu atveju vien prisijungimo prie Paskyros duomenų žinojimas savaime nesuteikė galimybės tretiesiems asmenims prisijungti prie Paskyros ir per ją inicijuoti Ginčijamą mokėjimą, nes šiems veiksmams atlikti buvo būtinas jų patvirtinimas pareiškėjos turima atpažinties priemone, t. y. mobiliuoju parašu.

Bankas pateikė įrodymus, patvirtinančius, kad 2025 m. gegužės 27 d. 21 val. 10 min. 48 sek. prisijungimas prie Paskyros buvo patvirtintas pareiškėjos mobiliojo parašo PIN1 kodu, o po beveik 1 minutės Paskyroje inicijuotas Ginčijamas mokėjimas – pareiškėjos mobiliojo parašo PIN2 kodu.

Remiantis banko pateiktais duomenimis, pranešimai, kuriais tuo metu buvo prašoma atlikti tvirtinimo mobiliuoju parašu veiksmus, buvo išsiųsti pareiškėjos telefono numeriu, susietu su jos naudojama mobiliojo parašo paslauga ir sutampančiu su pareiškėjos bankui ir vėliau Lietuvos bankui nurodytu jos telefono numeriu. 2025 m. gegužės 27 d. 21 val. 10 min. 31 sek. pateiktame pranešime, kuriuo buvo prašoma mobiliojo parašo PIN1 kodu patvirtinti prisijungimą prie Paskyros, buvo pateiktas tekstas „Jungiatės prie SEB interneto banko“, o netrukus po to, t. y.

² Ginčijamas mokėjimas buvo inicijuotas, t. y. mokėjimo nurodymas vykdyti Ginčijamą mokėjimą bankui pateiktas, per Paskyrą 2025 m. gegužės 27 d. 21 val. 11 min. 45 sek. Mokėjimo nurodyme bankui buvo nurodyta Ginčijamą mokėjimą įvykdyti, t. y. nurašyti iš Sąskaitos Ginčijamo mokėjimo sumą ir ją pervesti į Gavėjo mokėjimo sąskaitą, 2025 m. gegužės 28 d.

21 val. 11 min. 45 sek., tokiu pačiu būdu pateiktame kitame pranešime, kuriuo buvo prašoma patvirtinti per Paskyrą inicijuotą Ginčijamą mokėjimą, – tekstas „2900,00 EUR i saskaita [duomenys neskelbiami]“. Abiem atvejais buvo sudaryta galimybė aktyviais veiksmais patvirtinti arba atmesti inicijuotus veiksmus, tačiau buvo pasirinkta juos patvirtinti atitinkamais pareiškėjos mobiliojo parašo PIN kodais³.

Kaip ir minėta pirmiau, nagrinėjamu atveju pareiškėja neigė kam nors atskleidusi prisijungimo prie Paskyros duomenis ar kitą informaciją, pati inicijavusi Ginčijamą mokėjimą ir (arba) kaip nors savo valia mobiliuoju parašu patvirtinusi Ginčijamą mokėjimą.

Aplinkybių, kad ginčui aktualiu laikotarpiu būtų praradusi savo telefoną, iš kurio ji įprastai naudojasi mobiliuoju parašu, ar SIM kortelę, susietą su mobiliuoju parašu, arba kad šis telefonas ir (arba) SIM kortelė būtų buvę kitų asmenų, o ne jos pačios žinioje, pareiškėja nenurodė. Taigi, objektyvaus pagrindo manyti, kad 2025 m. gegužės 27 d. 21 val. 10 min. 48 sek. prisijungimą prie Paskyros ir netrukus po to Paskyroje inicijuotą Ginčijamą mokėjimą pareiškėjos mobiliuoju parašu iš jos telefono būtų patvirtinusi ne pati pareiškėja, Lietuvos bankas neturi.

Įrodymų pakankamumo taisyklė civiliniame procese grindžiama vadinamąja tikėtinumo taisykle (tikimybių pusiausvyros principu). Kasacinio teismo jurisprudencijoje ne kartą pažymėta, kad įrodinėjimas civiliniame procese turi savo specifiką, – nenustatyta, kad išvadą apie tam tikrų faktų buvimą galima daryti tik tada, kai dėl jų egzistavimo absoliučiai nėra abejonių; išvadą apie faktų buvimą teismas civiliniame procese gali daryti ir tada, kai tam tikros abejonės dėl fakto buvimo išlieka, tačiau byloje esančių įrodymų visuma leidžia manyti esant labiau tikėtina atitinkamą faktą buvus, nei jo nebuvus⁴.

Iš pareiškėjos bankui, o vėliau Lietuvos bankui pateiktų duomenų galimybės nustatyti ir (arba) įvertinti, kas ir kaip su pareiškėja nutiko 2025 m. gegužės 27 d., t. y. Ginčijamo mokėjimo inicijavimo ir patvirtinimo mobiliuoju parašu dieną, nėra.

Pareiškėja nurodė, kad dėl Ginčijamo mokėjimo ir su juo susijusio galimo trečiųjų asmenų sukčiavimo atvejo yra kreipusis į policijos įstaigą, tačiau savo kreipimosi į policijos įstaigą ir (arba) iš policijos įstaigos gautų pranešimų, sprendimų ar kitų dokumentų kopijų nepateikė.

Remdamasi tuo, kad bankas jai paskambino pasiteirauti dėl Ginčijamo mokėjimo praėjus maždaug dviem savaitėms nuo Ginčijamo mokėjimo įvykdymo, pareiškėja, be kita ko, nurodė mananti, jog bankas iš anksto, t. y. 2025 m. gegužės 27 d. gavęs mokėjimo nurodymą vykdyti Ginčijamą mokėjimą, žinojo (ar galėjo žinoti), kad Ginčijamas mokėjimas atliekamas sukčiavimo ir (arba) kitu neteisėtu būdu, todėl turėjo jį sustabdyti ar nevykdyti. Vis dėlto, pareiškėja nepateikė jokių objektyvių duomenų, patvirtinančių, kad bankui buvo ar turėjo būti žinoma (suprantama), jog prie Paskyros jungiasi ir Ginčijamą mokėjimą joje inicijuoja ne pati pareiškėja. Remiantis bylos duomenimis, apie tai, kad pareiškėja galimai nukentėjo nuo trečiųjų asmenų neteisėtų veiksmų, bankui tapo žinoma tik po to, kai pats bankas susisiekė su pareiškėja telefonu.

Aplinkybė, kad bankas, vykdydamas klientų atliktų mokėjimo operacijų stebėseną, prevenciniais tikslais susisiekė su pareiškėja jau po Ginčijamo mokėjimo įvykdymo, o ne anksčiau, Lietuvos banko nuomone, savaime nepagrindžia nei to, kad bankas, gavęs ir priėmęs vykdyti mokėjimo nurodymą, žinojo ar turėjo žinoti apie galimus trečiųjų asmenų sukčiavimo veiksmus pareiškėjos atžvilgiu, nei to, kad atsakomybė už galimus pareiškėjos nuostolius, susijusius su Ginčijamo mokėjimo įvykdymu, tenka bankui.

Iš bylos duomenų matyti, kad nei iki Ginčijamo mokėjimo inicijavimo, nei praėjus daugiau nei dviem savaitėms nuo šio mokėjimo įvykdymo, t. y. iki 2025 m. birželio 13 d. banko skambučio pareiškėjai, pareiškėja bankui nebuvo pranešusi nei apie galimą prisijungimo prie Paskyros duomenų praradimą, nei apie kokias nors neįprastas ar įtartinas situacijas, galinčias kelti grėsmę Paskyros ar su ja susijusių duomenų saugumui ir (ar) sudaryti sąlygas jų neteisėtam panaudojimui, nei apie Ginčijamą mokėjimą, kurio, kaip teigė, ji pati neatliko.

Nors pareiškėja taip pat nurodė mananti, kad Ginčijamas mokėjimas turėjo sukelti bankui įtarimų jau vien dėl to, jog, pasak pareiškėjos, šis mokėjimas nebuvo būdingas kitoms Sąskaitoje atliktoms mokėjimo operacijoms (pvz., dėl Ginčijamo mokėjimo sumos, Gavėjo, valstybės, kurioje veikė Gavėjo finansų įstaiga, ir pan.), svarbu pažymėti, kad vien aplinkybė, jog mokėtojas atlieka didesnės vertės, negu prieš tai buvo atlikęs, mokėjimo operaciją, atlieka mokėjimo operaciją lėšų gavėjui, kuriam prieš tai nebuvo atlikęs jokių mokėjimo operacijų, atlieka

³ Prisijungimas prie Paskyros pareiškėjos mobiliojo parašo PIN1 kodu buvo patvirtintas 2025 m. gegužės 27 d. 21 val. 10 min. 59 sek., o Paskyroje inicijuotas Ginčijamas mokėjimas – pareiškėjos mobiliojo parašo PIN2 kodu 2025 m. gegužės 27 d. 21 val. 11 min. 59 sek.

⁴ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegijos 2008 m. rugpjūčio 25 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-304/2008; 2009 m. kovo 16 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-101/2009 ir kt.

mokėjimo operaciją į kitoje valstybėje (ne Lietuvoje) veikiančios finansų įstaigos atidarytą mokėjimo sąskaitą ar pan., savaime nėra objektyvus ir pakankamas pagrindas mokėjimo paslaugų teikėjui laikyti tokią mokėjimo operaciją įtartina ir (arba) atsisakyti ją vykdyti.

Pareiškėja taip pat reiškė abejones dėl to, ar santykiuose su ja bankas užtikrino tinkamą jam taikomų teisės aktų (pvz., mokėjimo paslaugų teikimą ar pinigų plovimą ir teroristų finansavimo prevenciją reglamentuojančius teisės aktus), įskaitant šiais teisės aktais paremtas rekomendacijas (pvz., Lietuvos banko išleistas rekomendacinio pobūdžio gaires), vykdymą, tačiau objektyvių duomenų ir (arba) kitų įrodymų, pagrindžiančių pirmiau nurodytų teisės aktų nesilaikymą ar pažeidimą, nepateikė. Kaip nurodyta pirmiau, nagrinėdamas vartojimo ginčą, Lietuvos bankas neatlieka patikrinimų, kad nustatytų, kaip laikomasi finansų rinką reglamentuojančiuose teisės aktuose nustatytų reikalavimų, ir sprendimus priima, remdamasis ginčo šalių pateiktais įrodymais.

Esant situacijai, kai ginčo byloje turimi objektyvūs duomenys liudija, kad be pareiškėjos aktyvių veiksmų jokie tretieji asmenys nebūtų galėję prisijungti prie Paskyros ir joje inicijuoti Ginčijamą mokėjimą (juo labiau patvirtinti šiuos veiksmus pareiškėjos mobiliuoju parašu), tačiau pareiškėja objektyvių paaiškinimų ir įrodymų dėl savo pačios veiksmų ir (arba) kitų aplinkybių, galėjusių lemti neteisėtą pasinaudojimą Paskyra, nepateikia, galimybės nustatyti, kas (pareiškėja ar tretieji asmenys) ir kaip (teisėtai ar neteisėtai, su pareiškėjos ar be jos žinios, ir pan.) ginčiui aktualiu laikotarpiu prisijungė prie Paskyros ir joje inicijavo Ginčijamą mokėjimą, nėra.

Kaip nurodyta pirmiau, Taisyklių 44 punktą nustato, kad vartojimo ginčai nagrinėjami laikantis rungimosi, operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Bendradarbiavimo pareiga yra ypač svarbi ginčo situacijose, kai mokėtojas neigia autorizavęs mokėjimo operaciją ir teigia, kad jo mokėjimo priemonė buvo panaudota neteisėtai, nes būtent mokėtojas (mokėjimo priemonės savininkas) paprastai gali žinoti, kokius konkrečius veiksmus jis atliko su mokėjimo priemone (ar jos duomenimis) ir kas galėjo lemti jos (jų) praradimą ir (arba) neteisėtą panaudojimą. Mokėtojui nebendradarbiaujant ir (arba) tinkamai neatskleidus bei objektyviais įrodymais nepagrindus jo žinioje buvusių ar nuo jo priklausiusių ginčiui išspręsti aktualių aplinkybių, įskaitant jo paties su mokėjimo ir (arba) atpažinties priemone, taip pat ir su šiomis priemonėmis susijusius duomenis, atliktus veiksmus bei šių veiksmų priežastis ir tikslus, tokio pobūdžio informacijos nei mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas, nei Lietuvos bankas negali žinoti ir negali tinkamai įvertinti mokėtojo elgesio. Svarbu pažymėti, kad ši informacija yra būtina siekiant teisingai išspręsti atsakomybės už mokėjimo operacijos įvykdymą klausimą ir išvengti piktnaudžiavimo atvejų, dėl kurių atsakomybė už nuostolius dėl įvykdytos mokėjimo operacijos būtų nepagrįstai priskirta vienai iš ginčo šalių.

Įvertinus pirmiau nurodytas aplinkybes ir ginčo šalių Lietuvos bankui pateiktus duomenis, objektyvaus ir pakankamo pagrindo teigti, jog, bankas, vadovaudamasis Mokėjimų įstatymo 43 straipsnio 3 dalimi, nepagrįstai priėmė vykdyti bei 2025 m. gegužės 28 d. įvykdė Ginčijamą mokėjimą ir dėl to jam kilo pareiga grąžinti pareiškėjai Ginčijamo mokėjimo sumą, Lietuvos bankas neturi.

Nenustačius objektyvių aplinkybių, dėl kurių bankas turėtų grąžinti pareiškėjai Ginčijamo mokėjimo sumą, pagrindo laikyti pareiškėjos reikalavimą bankui pagrįstu ir jį tenkinti nėra, todėl pareiškėjos reikalavimas yra atmestinas.

Šiame sprendime dėl esminių šalių išdėstytų argumentų ir nurodytų aplinkybių pasisakyta. Kiti šalių argumentai ir (ar) nurodytos aplinkybės neturi esminės reikšmės Lietuvos banko sprendimo teisėtumui ir pagrįstumui, todėl dėl jų Lietuvos bankas plačiau nepasisako. Lietuvos banko pareiga priimti motyvuotą sprendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detalai atsakyti į kiekvieną šalių argumentą ir (ar) teiginį⁵.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

⁵ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2010 m. spalio 5 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-382/2010; 2010 m. gruodžio 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2010 ir kt.

Atmesti pareiškėjos X. X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius

Arūnas Raišutis